

Efter saaledes at have stænket dette Hovedforslag en meget udførlig Omtale, kan jeg heldigvis fatte mig langt kortere med Hensyn til de øvrige Ændringsforslag. Jeg har jo allerede tidligere omtalt Ændringsforslagene under Nr. 1, 2 og 3. Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 4, vil det høje Ting se, at det kun gaar ud paa at give Administrationen en efter Omstændighederne noget længere Frist til at iværksætte den Takstforandring, som skal foretages, og som naturligvis vil medføre meget betydelige administrative Arbejder. — Ændringsforslaget under Nr. 5 er formentlig nærmest at betragte som en Redaktionsændring, idet det gaar ud paa at bruge et forrethet Udtryk, baade dette Ændringsforslag og det foregaaende ere jo tiltraadte af det samlede Udvalg. — Ændringsforslaget under Nr. 8 tiltrædes ogsaa af det samlede Udvalg med Undtagelse af et enkelt Medlem; det er i Overensstemmelse med Regeringsforslaget. Det samme gælder Ændringsforslaget under Nr. 9. — Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 10, som er stillet af Ministeren, saa tiltrædes det af Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem, idet vi finde, at det er rigtigt, at den uhyre Forjættelse af Returneringsgodt, bliver noget indskrænket, ved at der sættes en lav Takst, som tillige kan skaffe Jærnbanen en lille Indtægt som en nogenlunde Erstatning for de store Befordringer, der ere ved at befordre alt dette Returneringsgodt.

Jeg kommer dernæst til Ændringsforslaget under Nr. 11. I Modsigelse til et øret Medlem i Udvalget, som synes at lægge Vægt paa denne Paragraf som en meget fortreffelig Paragraf, maa jeg meget bestemt udtale mig imod den, saa bestemt, at jeg vil sige, at selv om Lovforslaget maatte være nok saa fortreffeligt og nok saa heldbringende for Landet, vilde jeg anse mig for absolut forpligtet til at stemme mod Lovforslaget, naar § 70 fandtes deri. Jeg kan ikke se andet, end at § 70 indeholder Bestemmelser, som ere ligesom i Modstrid med Grundlovens Bestemmelser. Rigsdagen har jo Magten til at give en Mængde Bestemmelser Lovskraft, men naar Loven er kommen, gælder atter Distinktionen mellem, hvad der er en Lovsag, og hvad der er en Administrations-

sag, hvad der er en Administrations-sag, have vi i Grundlovens § 2, hvori der staar, at Kongen er den, hos hvem Administrationen er, hvilken han udøver gennem sine ansvarlige Ministre, der selv maa afgøre, hvorledes der skal forholdes i det enkelte Tilfælde. De kunne naturligvis hente Raad, hos hvem de ville, hos deres Embedsmænd og hos andre, altsaa ogsaa hos Rigsdagsmænd; men at paahyde dem, at de, inden de paa eget Ansvar gennemføre en administrativ Foranstaltning, en Foranstaltning, som efter Loven falder inden for deres Omraade, skulle tilkalde et Rigsdagsudvalg og raadslaa med dette, og at de, hvis dette ikke er til Stede paa den Tid, skulle aflægge Regnskab for Lovgivningsmagten, for Rigsdagen ved næste Rigsdagsamling, det er i Virkeligheden en aldeles umulig Bestemmelse, det er ligesom et Forsøg paa at bringe noget ind i vor Forfatning, som ikke hidtil har eksisteret, og jeg anser det for givet, at den Paragraf absolut maa gaa ud.

Ændringsforslag under Nr. 12 har jeg omtalt. — Ændringsforslaget under Nr. 13 er en Konsekvens af Ændringsforslag under Nr. 4. — Saa er der endelig Ændringsforslaget under Nr. 14. Selv om man tænkte sig Muligheden af, at det, jeg har foreslaaet, blev til Lov, vilde der efter Ministerens Udtalelser straks indtræde en betydelig Nedgang i Indtægterne, og selv om jeg ogsaa er tilbøjelig til at tro, at Ministerens Forventning om, at denne Nedgang vil blive dækket i Tidens Løb, vil slaa til, er det dog noget, man ikke absolut kan vide, og endnu mere vil dette gælde, hvis Ministerens Ændringsforslag under Nr. 6 bliver vedtaget, idet Nedgangen saa vil blive et højere Beløb. Derfor har man i Udvalget ment, at man skulde se at faa indført nogle Proveaar, hvor Administrationen havde Lejlighed til at arbejde med de ny Takster for derefter at komme til et Resultat om, hvorvidt den ny Tilstand i Længden kunde opretholdes. Dette vil kunne naas ved at sætte en bestemt Grænse for Lovens Varighed saaledes, at naar den falder bort, stod man atter med fuldstændig Frihed til at træffe Bestemmelse om Taksterne, og saa maatte det komme an paa, om man kunde enes om en ny Lov. Men skulde det vise sig, at den gamle Lov var heldig, vilde den ny Lov kun